

γελαστής ὁ, Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. γελαστής.

1) Ὁ γελῶν, ὁ ἔχων τάσιν νὰ γελᾷ Λεξ. Πρω. Δημητρ.

2) Γελαστήας, ὁ ἰδ. Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

γελαστικά ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γελαστικός.

1) Γελαστιά, ὁ ἰδ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. : Γελαστικά τοῦ προκρίθηκε Λεξ. Δημητρ. 2) Χλευαστικῶς Λεξ. Δημητρ. : Γελαστικά τοὺς γέρονς μὴν πειράζης. 3) Ἀπατηλῶς, δο-
λῶς Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. : Τοῦ φέροθηκε γελαστικά Λεξ. Δημητρ.

γελαστικός ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Γ.Βλαχογιάνν.,

Προπύλ. 1, 10 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελαστικός.

1) Ὁ φιλόγελως, ὁ ἔχων τάσιν, διάθεσιν πρὸς γέλωτα Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Ὁ προκαλὼν τὸν γέλωτα, ὁ γελοῖος Πελοπν. (Μεσσ.) — Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. : Ἦτανε γελαστικὸ τὸ παραμῦθι Μεσσ. Γελαστικὸ τῆς ζωῆς σημάδι φαίνεται ψηλὰ τὸ κόκ-
κινο μπαϊράκι Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναγελα-
στικός.

γελαστός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) γιλαστός βόρ.

ιδιῶμ. γελατζὸς Βιθυν. (Κίος) γελαστές Σκυρ. γελαστέ
Τσακων. (Χαβουτσ.) γιαιτέ Τσακων. (Μέλαν).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελαστός.

1) Ὁ ἔχων εὐθυμον, μειδιῶσαν καὶ εὐχαριν ἔκφρασιν προσ-
ώπου κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) : Εἶναι
γελαστός ἄνθρωπος. Τὸν εἶδα γελαστόν. Ἐχει γελαστὸ πρόσ-
ωπο. Εἶναι γελαστή 'ς τὴ φωτογραφία. Ἐρχονται γελαστὰ
τὰ παιδιὰ κοιν. Πάντα του γελατζὸς ἔρκεται Βιθυν. (Κίος)
Γελαστὲ ὁ λείψανε (γελαστός ὁ νεκρός) Χαβουτσ. Ἐδες ὁ
γαμπρός τσ' ἡ νύφη γελαστοὶ γελαστοὶ ἔτανε Σκυρ. Βαστοῦσε
μὲ κόπο τὰ δάκρυα ποὺ τὴν ἔπνιγαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ φαί-
νεται γελαστή Π.Νιρβάν., Ἀγριοπούλ., 147 || Ποιήμ.

Θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια,

θέλω τὴν ἀπαλή σου ἀγκαλιά

Γ.Δροσίν., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 84.

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή ἀπὸ τ' ἀμπέλια ἀπάνωθεν

ἐκοίταγε ἡ σελήνη.

Α.Σικελιν., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 402. 2) Ὁ ἀπατη-
τηθεὶς, ὁ ἐμπαιχθεὶς Τσακων. (Μέλαν.) : Μ' ἔκ' ἔχου γιαιτέ
δὴ βολέ (μὲ ἔχει γελάσει δύο φορές).

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

γέλαστρον τό, Χ.Παλαίς., Τὸ παράπ. τοῦ τσουροῦ, 7.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ.

Καταγέλαστος, γελοῖος : Ποίημ.

Ἐν ἐπετάσ-σαμεν π-παρᾶν/τῶν νὰ μᾶς κάμνη μασκαρᾶν/
γέλαστρον ἡ Εὐρώπη.

γελᾶτος ἐπίθ. Δ.Καμπούρογλ., Νεράιδ. κάστρ., 95 γι-
λαῖτους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος, ὡς
τρέχω-τρεχᾶτος, φεύγω-φευγᾶτος, χορταίνω
-χορτᾶτος, δι' ἃ ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1,442.

1) Γελαστός 1, ὁ ἰδ. Ἡπ. : Ἀσμ.

Γιλάτη πῶρχιτ' ἀπὸν πέρα/μὲ τὴν κόκκινη οὐμπρέλα

2) Καθαρός, αἰθριος Δ.Καμπούρογλ., ἐνθ' ἄν. : Αὐτὸς ὁ γα-
λανός, ὁ γελᾶτος, ὁ κατάχρυσος οὐρανὸς ἐβαρέθηκε πιά νὰ
σᾶς βλέπη!

γελέκα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Κυνουρ.) γιλέκα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) γιλιέκα Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι, κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Ἀνδρικὸν γελέκιον μεγαλύτερον τοῦ κανονικοῦ διὰ τὸν
φέροντα αὐτὸ Κρήτ. : Ἀσμ.

Μιά βιθαμὴ τὸ βόι σου καὶ δέκα ἡ γελέκα,

γιὰ γιάε παλιοπούστακο καὶ θέλει καὶ γυναῖκα

(γιὰ γιάε=γιὰ ἰδέε). 2) Ἐξωτερικὸς μάλλινος βραχὺς
καὶ ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης τῶν γυναικῶν μετὰ ἢ ἄνευ κεντη-
μάτων Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) : Μιά γελέκα
ξεμαργέλωτη (ἐπενδύτης ἄκομψος) Κυνουρ. 3) Λευκοῦ
χρώματος πρόβατον μὲ μελανὴν κηλῖδα ἐπὶ τῆς ὠμοπλά-
της Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γελεκάκι τό, κοιν. γιλικάκ' Στερελλ. γελεκάτῃ Κῶς
'ιλεκάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γελέκι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

1) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης, φερόμενος ὡς ἐσω-
τερικὸν ἢ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔ-
χων ἐνίοτε καὶ κεντήματα κοιν. : Μόδα εἶναι τώρα αὐτὰ
τὰ γελεκάκια ποὺ φοροῦνε οἱ γυναῖκες. Μοντέρνο γελε-
κάκι κοιν. Φορεῖ ἡ Διξιάσουνοῦ ἔναγ-γελεκάτῃμ βολ-λὴν
ὁμορφο Κῶς || Ἀσμ.

Δῶσ' μου τὸ γελεκάκις-σου, τὸ καθημ-μερινός-σου

Ρόδ.

Πῶς ἦρθε δ' ἀδερφάκι μου κ' ἦτο ξεσπαθωμένο

κ' ἦτο δὲ 'ιλεκάκι δου 'ς τὸ αἷμα βουτημένο!

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παίζοντες διαι-
ροῦνται εἰς δύο ἰσαριθμοὺς ομάδας, ὁ δὲ ἀρχηγός τῆς μὴ εὐ-
νοηθείσης ὑπὸ τοῦ λαχνοῦ κύπτει, ἵνα ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ
ἵππαστι ὁ τῆς ἐτέρας. Εἰς τοῦτον ρίπτεται ἀπὸ ἀποστά-
σεως γελεκάκι περιστραμμένον ἢ μανδῆλιον δεδεμένον εἰς
κόμβον. Ἄν οὗτος ἢ τις τῶν τῆς ομάδος του συλλάβῃ τοῦ-
το, πάντες οἱ τῆς ἐτέρας ομάδος ὀφείλουν νὰ φέρουν ἵππα-
στι τοὺς ἀνταγωνιστὰς μέχρις ὀρισμένου σημείου. Ἀντι-
θέτως, ἂν τὸ ριφθὲν συλληφθῇ ὑπὸ τινος τῆς ἀντιθέτου ὁ-
μάδος, ἡ ὁμάς τούτου νικᾷ καὶ οἱ παῖκταί της μεταφέ-
ρονται ἵππαστι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν
ἀπόστασιν Πελοπν. (Γορτυν.)

γελεκᾶς ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ τεχνίτης, ὁ κατασκευάζων γελέκια.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

γελεκᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ιλεκᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γελέκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ἀνδρικός ἐπενδύτης σχήματος χειριδωτοῦ γελέκου. : Ὁ
'έρο Ἰακουμοϊάννης ὅλο 'ιλεκᾶτα τὰ 'κανε τὰ ρούχα.

γελέκι τό, γελέκιν Πόντ. (Τραπ.) γελέκ-κιν Κύπρ.

γελέκι σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.) γελέκ' Ἡπ. (Πα-
λάς.) Μύκ. γελέξ' Θράκ. (Σαμακόβ.) Τῆν. γελέτσι Κορσ.

Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) Χίος γελέτῃ Κῶς γελέτῃ

Πόντ. (Ὀφ.) 'ελέτσι Κάρπ. γιλέκι Ἡπ. Κῶς Λέρ. Νάξ. (Τσι-
καλαρ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Γαργαλ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δη-
μητρ. γιλέξ' Ἀλόν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ.

(Βόιον Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) γιλέτσι Ἀστυπ. Ἴος

Σίκιν. γιλέτσ' Ἀνδρ. (Κόρθ.) Τένεδ. 'ιλέκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.

Γαλανᾶδ. Κωμιακ.) 'ιλέκ' Μακεδ. (Βλάστ.) 'ιλέξ' Μακεδ.

(Γκιουβ.) γελέκο κοιν. γιλέκου Θεσσ. (Δομοκ.) Στερελλ.

